

РЕШЕНИЕ

№ 1518

гр. София, 09.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 16.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10950** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица],ет.5 представлявано от управителя Х. В. П., чрез представител по пълномощие адв. Ал. Т. от САК, срещу ревизионен акт /РА/ № 22220220004521-091-001/28.04.2021 г., издаден съвместно от Е. М. С. – орган, възложил ревизията, и Л. Н. Б. – ръководител на ревизията, потвърден в обжалваната част на отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма], с Решение № 1205/09.08.2021 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” /ОДОП/ при ЦУ на НАП.
С оспорения акт на жалбоподателя са установени допълнителни задължения по ЗДДС, в общ размер на 123 684,54 лв. и са начислени лихви за просрочие, в размер на 16 243,54 лв.

В жалбата се твърди, че РА е издаден в противоречие с материалния закон и в нарушение на процесуалните правила. Не е взето предвид, че едноличният собственик на капитала може сам да полага труд и без да е необходимо наемането на работници или служители. За изработването на софтуерен продукт не е необходим значим кадрови ресурс и може да бъде изработен от само един човек. Не е необходимо да се доказва потенциал за изработването на продукта. Съдът следва да вземе предвид и приложения към жалбата договор за предоставяне на услуги от 28.06.2019 г. с

[фирма]. Твърденията за участие на ревизираното лице в данъчна измама са голословни и неподкрепени с доказателства. В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Т., който поддържа жалбата. Не се претендират разноски.

Ответникът – директор на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ при ЦУ на НАП-С. чрез процесуалния си представител юрк. А. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира се присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност и недоказаност на жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е образувано със Заповед № Р-22220220004521-020-001/28.07.2020 г. Със заповедта е възложено извършването на ревизия на [фирма] за установяване на задълженията по ЗДДС за данъчните периоди от 01.08.2019 г. до 30.04.2020 г. В заповедта за възлагане на ревизията съобразно изискванията на чл. 113, ал. 1 ДОПК са определени данните за ревизираното лице по чл. 81, ал.1, т. 2-5 ДОПК, както и ревизиращите органи по приходите и срока за извършване на ревизията. ЗВР е връчена на ревизираното лице по електронен път на 21.08.2020 г. Ревизията е следвало да завърши в тримесечен срок от връчването на ЗВР. Със Заповеди за изменение на ЗВР /ЗИЗВР/ № Р-22220220004521-020-002/16.11.2020 г., № Р-22220220004521-020-003/18.12.2020 г., издадени от Е. М. С. срокът на ревизията е удължен до 21.01.2020г. Със ЗИЗВР № Р-22220220004521-020-004/17.03.2021 г., издадена от Е. М. С. е извършена промяна в състава на ревизиращия екип.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) № Р-22220220004521-092-001/09.02.2021 г., връчен по електронен път на 18.02.2021 г. Ревизионният доклад съдържа реквизитите по чл.117, ал.2 ДОПК. В срока по чл.117, ал.5 ДОПК е подаденото писмено възражение от жалбоподателя с вх. №53-00-607#1/02.04.2021 г. Същото е обсъдено от ревизиращия екип и преценено като неоснователно.

Ревизията приключва с РА № Р-22220220004521-091-001/28.04.2021 г., издаден от Е. М. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и Л. Н. Б., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 18.05.2021 г.

В хода на ревизионното производство е установено, че основната дейност на дружеството е свързана с предоставяне на софтуерни услуги. За осъществяването ѝ търговецът стопанисва нает офис, находящ се в [населено място], [улица], ет. 5. Констатирано е, че за ревизираните периоди в дружеството са назначени по трудови договори 34 лица, на длъжности „програмист софтуерни приложения“ и „специалист тестване на софтуер“. Ревизираният субект не притежава регистрирани фискални устройства. През ревизираните периоди [фирма] е предоставяло услуги на български търговци, както и на дружества, регистрирани за целите на ДДС в други държави-членки на ЕС.

В хода на ревизионното производство е установено, че през ревизираните периоди [фирма] е упражнило право на приспадане на данъчен кредит, в общ размер на 123

684,54 лв. по 30 бр. фактури, издадени от [фирма]. Предмет на доставките е услуга съгласно договор. Плащанията по фактурите са извършвани по банков път, като общата платена сума е в размер на 675 179,60 лв., а остатъкът за доплащане е в размер на 66 927,60 лв. Ревизиращите органи са извършили насрещна проверка на [фирма]. В отговор на редовно връчено ИПДПОЗЛ № П-22221020148833-040-001/10.09.2020 г. доставчикът е ангажирал писмени обяснения, копия на спорните фактури, договор от 28.06.2019 г., сключен с ревизираното дружество, приемо-предавателни протоколи, аналитичен регистър на сметка 411 „Клиенти“ за контрагент [фирма], доказателства, удостоверяващи получени плащания по банков път. От дадените писмени обяснения се установява, че услугите са извършени онлайн от персонал на дружеството, а цената им е калкулирана в зависимост от сложността на проектите и вложените човечески часове. Представен е договор от 28.06.2019 г., сключен между жалбоподателя и този доставчик. Предмет на този договор е предоставянето на софтуерни услуги, като видът, обемът и характеристиките на услугите, размерът на възнаграждението и начинът и срокът на плащане се урежда с допълнителни поръчки. Поръчките се изпращат по имейл. В хода на насрещната проверка е констатирано, че [фирма] е с прекратена регистрация по ЗДДС, считано от 10.08.2020 г. при установени обстоятелства по чл. 176 от ЗДДС. Установено е също така, че това дружество не притежава обекти, както и дълготрайни материални и нематериални активи, няма назначени лица по трудови правоотношения и няма данни за наличие на лица, наети по граждански договори. Провереният доставчик не е представил оборотни ведомости, разчетно-платежни ведомости за назначени лице, ведомости за заплати, поръчки или търговска кореспонденция, с които са конкретизирани видът и цената на услугите, приетите заявки, информация, индивидуализираща лицата, извършили услугите.

Въз основа на събраните доказателства органите по приходите са приели, че [фирма] не разполага с експертен персонал и компютърна техника, безусловно необходими за изпълнение на фактурираните софтуерни услуги, респ. не доказва кадрова обезпеченост и активи за осъществяване на фактурираните от него доставки. С оглед изложеното ревизиращият екип е приел, че не са осъществени реални доставки на услуги и на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗДДС във връзка с чл. 9 от с.з. на ревизираното дружество е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 123 684,54 лв. и са начислени лихви в размер на 16 243,54 лв. по фактурите, издадени от [фирма].

Ревизионният акт е обжалван по административен ред пред директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението при ЦУ на НАП-С. с жалба вх.№ 53-06-4323/01.06.2021 г. С Решение № 1205/09.08.2021 г. на директора на „ОДОП“ С. РА е потвърден. Решаващият орган приема, че преценката на органите на приходите за липса на доказателства за реални доставки на услуги от доставчика [фирма] е законосъобразен и обоснован.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл.156, ал.1 ДОПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт и след като е осъществено обжалването по административен ред съобразно изискванията на чл.156, ал.2 ДОПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Не се установяват пороци, обосноваващи нищожността на РА.

Ревизионен акт № 22220220004521-091-001/28.04.2021 г., е издаден от компетентни органи по приходите – възложилият ревизията началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. Е. М. С. – определен поименно и функционално в Заповед №РД-01-128 от 18.02.2020 г./л.21-22/ на териториалния директор и Л. Н. Б. –главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията по силата на ЗИЗВР Р-22220220004521-020-004/17.03.2021 г.

РА е подписан с квалифицирани електронни подписи на издателите му, валидни към датата на неговото издаване, видно от представените от ответника преки доказателства по чл. 184, ал. 1 ГПК – удостоверения по чл. 24 ЗЕДЕП, възпроизведени на хартиен носител.

Спазена е предписаната от чл. 120, ал. 1, пр. 1 ДОПК писмена форма по образца по чл. 120, ал. 3 ДОПК с всички задължителни реквизити по чл. 120, ал. 1, пр. 2, т. 1–8 ДОПК, включително мотиви, обосноваващи от фактическа и правна страна установените задължения по ЗДДС с акцесорните им лихви по чл. 175, ал. 1 ДОПК и кореспондираща разпоредителна част при определяне резултатите по данъчни периоди. Фактическите констатации и правни изводи на РА са допълнени и така конкретизирани чрез тези по приложения към него Ревизионен доклад № Р-22220220004521-092-001/09.02.2021 г., съставляващ съгласно чл. 120, ал. 2, изр. 1 ДОПК неразделна негова част.

Ревизионното производство е проведено без допуснати съществени процесуални нарушения. Образовано е съгласно чл. 112, ал. 1 ДОПК с издаването на ЗВР № Р-22220220004521-020-001/28.07.2020 г. и има задължителното съдържание по чл. 113, ал. 1, т. 1 ДОПК – ревизираното лице е надлежно идентифицирано с данните по чл. 81, ал. 1, т. 2–5 ДОПК; определени са поименно и подлъжностно ревизиращите органи по приходите; конкретизирани са ревизираните задължения по ЗДДС и ревизирания период; даден е 3-месечен срок за извършване на ревизията съобразно чл. 114, ал. 1 ДОПК. Не е изтекъл преклузивният срок чл. 109, ал. 1, изр. 1 ДОПК. В рамките на ревизията от [фирма] са изискани на основание чл. 37, ал. 2 и 3 ДОПК доказателства по нейния предмет, включително относно спорните доставки. Инициирани са насрещни проверки на доставчиците по чл. 45, ал. 1 ДОПК по спорните фактури, като ПИНП с приложенията са приобщени по преписката. Служебно са направени справки по информационните масиви на НАП за същите доставчици. Тази доказателствена съвкупност е формирана със законосъобразно извършени от ревизиращите органи процесуални действия. За резултатите от ревизията е съставен РД № Р-22220220004521-092-001/09.02.2021 г., в рамките на 14-дневния срок от изтичане на срока за извършване на ревизията съгласно чл. 117, ал. 1 ДОПК Съдържанието на РД съответства на законовата норма на чл. 117, ал. 2, т. 1-10 ДОПК, към него са приложени събраните от ревизията доказателства по чл. 117, ал. 3 ДОПК.

Относно приложението на материалния данъчен закон съдът намира следното:

ДОПК не съдържа особени правила относно разпределението на доказателствената тежест в производството по ревизия по общия ред на чл. 112–120 ДОПК, поради което субсидиарно приложение намират правилата за доказване, установени в АПК и ГПК (арг. от § 2 ДР на ДОПК). [фирма] черпи право на приспадане на данъчен кредит от спорните фактури, претендирайки го по съдебен ред след отказ за признаването му с ревизионния акт, поради което на основание чл. 154, ал. 1 ГПК и чл. 170, ал. 2 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК негова е тежестта да докаже всички факти, на които основава

искането си за признаване на това право, за да установи, че са изпълнени условията за възникването и упражняването му. Неизпълнението на задължението на ответника по доказателствата не освобождава дружеството-жалбоподател от тежестта да докаже наличието на всички предпоставки за съществуването на твърдяното от него право. Жалбоподателят не може да се позове на проявена от ответника пасивност при попълване на делото с доказателства и по този начин да цели освобождаване от собственото си задължение за провеждане на пълно доказване на обстоятелствата, съставляващи основание на претенцията му за признаване на право на приспадане на данъчен кредит. Единствено жалбоподателят носи тежестта да докаже реалността на доставките по процесните фактури, тъй като той твърди положителния факт, че такива доставки са осъществени и именно в това твърдение се състои възражението му срещу незаконосъобразността на РА в обжалваната част. Същият следва да проведе пълно доказване на своето оспорване, като създаде сигурно убеждение у съда в съществуването на фактите и връзките между фактите. В съответствие с разпределението на доказателствената тежест, както административният решаващ орган, така и съдът, имат правото, но и задължението да приемат за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Доказателствената тежест в производството е указана от съда с разпореждане от 07.12.2021 г., като на страните е предоставена възможност да предприемат съответните процесуални действия.

В съответствие с нормата на чл. 6, ал. 1 ЗДДС доставка на стока е прехвърляне на правото на собственост или друго вещно право върху стока, а такава по чл. 5, ал. 1 ЗДДС е всяка движима вещ. Аналогично е и легалното определение, дадено в чл. 14, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО, според което доставка на стоки е прехвърлянето на правото на разпореждане с материална вещ като собственик.

Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗДДС доставка на услуга е всяко извършване на услуга. Облагаема според чл. 12, ал. 1 ЗДДС е доставката на стока или услуга, извършена от данъчно задължено лице с място на изпълнение на територията на страната. Извършаването ѝ е данъчно събитие (чл. 25, ал. 1 ЗДДС), което в съответствие с нормата на чл. 25, ал. 2 ЗДДС възниква на датата, на която собствеността на стоката е прехвърлена, а услугата е извършена. Тогава, съгласно нормата на чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС, данъкът за извършената облагаема доставка става изискуем и възниква задължение на регистрираното лице да го начисли. Едновременно с настъпване на изискуемостта на данъка на основание чл. 68, ал. 2 ЗДДС и чл. 167 от Директива 2006/112/ЕО възниква правото на приспадането му.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС данъчният кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон, за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Определяйки предпоставките за възникване на право на приспадане на данъчен кредит, националният законодател, транспонирайки чл. 168, б. "а" от Директива 2006/112/ЕО, в нормата на чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС е уредил право на регистрирано лице да приспадне данъка за стоките или услугите, използвани за целите на извършваните от него облагаеми доставки, които стоки или услуги са му доставени или предстои да му бъдат доставени от доставчик, регистриран по този закон.

След като са налице предпоставките за възникването му, вече породеното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 вр. чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС подлежи на упражняване при условието по чл. 71, т. 1 ЗДДС - данъчно задълженото лице да

притежава фактура, съставена в съответствие с чл. 114–115 ЗДДС с посочен на отделен ред данък за доставка на стоки или услуги, по които то е получател.

По аргумент от чл. 25, ал. 2 ЗДДС без реално извършена доставка на стока по смисъла на чл. 6, ал. 1 ЗДДС и реално извършване на услуга по смисъла на чл. 9 ЗДДС данъчно събитие по чл. 25, ал. 1 ЗДДС не настъпва, респективно – не възниква изискуемост на данъка в хипотезата на чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС, а оттам – по аргумент от чл. 68, ал. 2 ЗДДС не възниква и функционално свързаното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС, поради което същото не може да бъде упражнено дори при наличие на хипотезата на чл. 71, ал. 1, т. 1 ЗДДС (аналогична на чл. 178, б.“а” от Директива 2006/112/ЕО).

От горния анализ се установява, че възникването на правото на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС е обусловено от четири предпоставки:

- качествата данъчнозадължено лице на доставчика и на получателя /вж. т. 25 от решението на СЕС по дело С-18/13/;
- своенето на данъчния документ от получателя – чл. 71, т. 1 ЗДДС;
- получаването на стоките/услугите по доставката /“...действителното извършване на облагаемата сделка...” според т. 30 от решението на СЕС по дело С-642/11/;
- отреждането на полученото за икономическата дейност на ДЗЛ /така т. 36 от решението на СЕС по дело С-153/11/.

Отсъствието на който и да елемент от пораждащия правото на приспадане фактически състав изключва възникването на правото.

В множество свои решения СЕС /например Решение от 06.12.2012 г. по дело С-285/11, Решение от 31.01.2013 г. по дело С-643/11 и др./ приема, че за да се признае право на данъчен кредит е необходимо първо да се провери дали доставките са реално осъществени в съответствие с правилата за доказване по националното право. В решение на СЕС от 6 декември 2012 г. по дело С-285/11 г. изрично е посочено, че за да се установи, че на основание на процесните доставки на стоки е налице правото на приспадане, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани от получателя за извършването на облагаеми сделки.

От изложеното следва, че за да се признае правото на приспадане на ДДС, е необходимо стоките или *услугите да са реално получени* и да са използвани за целите на облагаеми сделки. От друга страна в т. 37 съдът допълва, че националните административни и съдебни органи следва да откажат да признаят право на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че се прави позоваване на това право с измамна цел или с цел злоупотреба. Това е така, когато самото данъчнозадължено лице извършва данъчна измама. Действително в такъв случай не са изпълнени обективните критерии, на които се основават понятията за доставка на стоки или услуги, извършена от данъчнозадължено лице в това качество, и за икономическа дейност (т. 38). Това означава, че ако след преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото, *не може да се направи извод за действително предадени и получени от доставчика на получателя стоки и услуги*, то правото на приспадане *не следва да се признае*.

Органите по приходите са отказали приспадане на данъчен кредит по доставките от [фирма] със следните мотиви: [фирма] не разполага с експертен персонал и компютърна техника, необходими за изпълнение на фактурираните софтуерни услуги, респ. не доказва кадрова обезпеченост и активи за осъществяване на фактурираните

от него доставки ;не са установени данни и доказателства за начина по който е калкулирана цената на услугите ,кой ги е извършил как и на кого са предадени резултатите, водена ли е търговска кореспонденция между страните , как е избран именно този доставчик. Формиран е извод за липса на реални доставки на услуги по смисъла на чл.9 от ЗДДС.

От представените в хода на ревизионното производство доказателства, ценени в тяхната съвкупност, не може да се направи обоснован извод, че същите документират изпълнение на конкретни софтуерни услуги от доставчика [фирма].

В хода на проверката с декларация от 02.11.2020 г. управителят на [фирма] е декларирал, че фактурираните услуги са извършени от персонала на дружеството. В четири от представените осем приемо-предавателни протоколи /всичките протоколи носещи подписа само на управителя на [фирма]/ е изброен ангажирания в изработването на фактурираната услуга екип – един проект мениджър, двама QA специалисти и трима програмисти. Извършената насрещна проверка на [фирма] установява, че този доставчик няма назначени лица по трудов договор, няма подавани декларации обр. 1 и обр.6 и няма доказателства за назначен персонал по извънтрудови отношения. От друга страна извършената проверка в информационната система на НАП констатира, че за периода, през който са издавани процесните фактури, управителят на [фирма] е бил нает по трудов договор с [фирма] на длъжност „работник строителство“. Изготвянето на софтуерен продукт изисква висококвалифицирани специалисти, доказателства за наличието на такива у доставчика не бе доказано. От тези доказателства се установява по несъмнен начин, че [фирма] нито има наети работници, нито управителят лично е имал възможността да участва в процеса на изработване на продукта, предмет на договора, поради което обоснован е изводът на ревизиращия екип, че този доставчик не е имал кадровата и материална обезпеченост за осъществяване на фактурираните доставки.

По делото липсва каквато и да е търговска кореспонденция между жалбоподателя и доставчика [фирма]. Съгласно договора от 28.06.2019 г. видът, обемът и характеристиките на услугите, размерът на възнаграждението и начинът и срокът на плащане се урежда с допълнителни поръчки. Доказателства за такива поръчки не са представени. Приложени са само приемо-предавателни протоколи и то за само осем от общо тридесет фактури, а за останалите 22 бр. такива липсват. От представените доказателства не може да се установи кой е извършил услугите и какво точно представлява извършеното, на кого, къде и как е предоставено, как е калкулирана цената. Наличието на фактури и правилно водено счетоводство от жалбоподателя не доказва действителното осъществяване на доставките. Не е достатъчно и отразяването в регистрите по ЗДДС. Следва да се докаже наличието на потенциалната възможност да осъществяване на доставката от посочения във фактурите доставчик (материално-техническата и кадрова обезпеченост на доставчика).

Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че управителят на [фирма] сам е изработил софтуерния продукт, предмет на процесните доставки. От една страна липсват доказателства този управител да притежава необходимата квалификация за осъществяване на софтуерните услуги. От друга страна приходните органи са установили, че за периода, през който са издавани процесните фактури, управителят на [фирма] е бил нает по трудов договор с [фирма] на длъжност „работник строителство“. Отделно от това в някои от приемо-предавателните протоколи изрично е отбелязано, че предметът на услугата е изработен от екип специалисти, за наличието

на които също липсват каквито и било доказателства. При горния анализ се налага извод за липса на доставки на услуги по смисъла на чл. 12, ал. 1 ЗДДС, доколкото доставчика не е разполагал с необходимия технически, материален и кадрови ресурс за извършването им.

Оплакването за необоснованост на извода на приходните органи за данъчна измама е неоснователно. Както бе посочено по-горе съгласно решението на Съдът на Европейския съюз по дело C-285/2011 съдът е длъжен да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по това дело, за да определи дали може да бъде упражнено правото на приспадане на данъчен кредит. Целта на тази проверка е да се установи дали не е налице данъчна измама /т. 35 от Решение на СЕС по дело № C-18/2013/. Въз основа на събраните доказателства съдът намира, че създаването на процесните фактури е единствено с цел данъчна измама. По категоричен начин се установява, че соченият във фактурите доставчик не е имал нито материален, нито кадрови потенциал за осъществяване на процесните сделки. Жалбоподателят не е могъл да не знае, че се създават документи, привидно сочещи на извършени продажби, съставени единствено с цел неправомерно приспадане на данъчен кредит. Т.е. изпълнени са предпоставките за отказване на правото на приспадане на данъчен кредит - наличието на измама и данъчнозадълженото лице е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото на приспадане, е част от тази измама. /Решение на СЕС по дело № C-18/2013/.

С косвени доказателства може да се проведе успешно насрещно доказване. Това е сторено от приходната администрация и е разколебана убедителността на главното доказване на претендиращия право на данъчен кредит. П. е прилагането на правилата на доказателствената тежест в производството, състоящи се в обвързаността на съда да приеме за несъществуващи юридическите факти, за които черпещата благоприятни правни последици от осъществяването им страна не е провела главно пълно доказване. Като анализира събраните в хода на ревизионното и настоящото съдебно производство доказателства и съобрази доказателствената празнота относно фактите, възложени в доказателствена тежест на жалбоподателя, съдът достига до извод за липса на реалност на процесните доставки.

Изложеният анализ на установените по делото факти обуславя извод за неоснователност на жалбата.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенциите на ответника за присъждане на разноски. Ответникът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението да се произнесе по тази претенция, а единствено лишава страната от правото да иска изменение на решението в частта на разноските.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 ДОПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, в размер на 3929.28 лева, определен по реда на чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Жалбоподателят не претендира разноски в производството, поради което по аргумент от нормата на чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК, въпросът с тяхната дължимост съдът служебно не обсъжда.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 ДОПК Административен съд София-град, 20 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица]-55, срещу ревизионен акт № 22220220004521-091-001/28.04.2021 г., издаден съвместно от Е. М. С. – орган, възложил ревизията, и Л. Н. Б. – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1205/09.08.2021 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП в обжалваната част на отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма] и на жалбоподателя са установени допълнителни задължения по ЗДДС в общ размер на 123 684,54лв. и са начислени лихви за просрочие в размер на 16 243,54 лв.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица],ет.5 да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. юрисконсултско възнаграждение, в размер на 3929.28 / три хиляди деветстотин двадесет и девет лева и 28 стотинки/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: